

ПІСЛЯ ТРИЩИН

Є вирази, які ми вживаємо необережно — «я почуваюся відродженим», «я почав заново». Звичайно це метафори. Потім трапляються моменти, коли ці слова перестають бути символічними і стають буквальними. Я уявляв життя як безперервну лінію, з підйомами й спадами, але завжди тією ж подорожжю. Потім настав день, коли я зрозумів, що життя може перерватися без того, щоб тіло померло, — може закінчитися ідентичність, впевненість, образ себе.

Спочатку намагаєшся чинити опір, лагодити, повертатися до нормальності. Потім я зрозумів дещо важке для прийняття: попереднього більше не існувало. Це один з найдорожчих уроків життя, бо він вимагає невеликого жалю — жалю за тим, ким ми були. Є момент, коли одна версія нас виконує своє завдання й поступається місцем чомусь іншому.

Проблеми не виникають лише через світ, що змінюється. Вони виникають через те, що ми продовжуємо тлумачити його очима, які належать минулому. Повільно щось перевлаштовується, через сотні маленьких коригувань, нові пріоритети, нові питання. Саме тоді я почав розуміти відродження: воно полягає не в тому, щоб знову стати молодим чи стерти помилки. Воно полягає у створенні нового зв'язку з усім, що сталося.

У кінці шляху я не бачу одне життя. Я бачу принаймні два — перше, побудоване на очікуваннях, друге — на розумінні. Тому назва цього порогу не містить перебільшення. Бувають моменти, коли ми не просто змінюємо напрямок. Ми змінюємо існування. І друге життя — не метафора. Це те, що залишається після того, як перше навчило все, що могло.

Ferdinando Frega
Gillette Man